

[Ninn-Hansen.]

Så kan man sige nok så mange gange, at organisationerne skal have deres ret til selv at forhandle, og man har foretaget undtagelser og alt det dér. Det hjælper jo bare ikke, når det viser sig, at i det tilfælde, hvor man kommer i en situation, hvor patienter kan blive ramt af en ulovlig konflikt, som dette var, så bliver de det faktisk; det er der simpelt hen nogle af os der ikke vil affinde os med. Så kan man fremføre nok så mange gange, at organisationerne skal have ret til at træffe deres aftaler. Ja, det skal de, i det omfang det ikke rammer andre, men det har det altså gjort i dette tilfælde, og noget lignende kan ske i andre tilfælde. Det viser de indberetninger, der er kommet om forholdene på hospitalet i den pågældende periode.

Derfor er spørgsmålet til syvende og sidst — og det var rigtigt fremført af hr. Søren B. Jørgensen, selv om jeg er uenig med ham i konklusionen —: skal organisationer have ret til at bestemme over andre? Eller er det folketingets ret og pligt at sætte tingene på plads, hvis vi synes, at de forhold, der eksisterer, rammer befolkningen og endda rammer dem, der er svagest stillet i befolkningen? Der er for mig ingen tvivl om svaret.

Jeg kan i og for sig godt forstå hr. Søren B. Jørgensens lidt sarkastiske bemærkninger om de mange private forslag, der er stillet vedrørende organisationsforholdene, for forholdet burde selvfølgelig være det, at de, der har den opfattelse, som jeg her prøvede på at skitsere, nemlig at man bør have ret til at gribe ind, hvis det er nødvendigt for at beskytte andre, selvfølgelig burde holde mere sammen.

Jeg skal blot sige, at jeg ikke tror, det sidste ord er sagt i den sag. Det konservative folkeparti vil i hvert fald i arbejdsmarkedsudvalget prøve på at opnå en sådan kombination af de forskellige partier, at vi får en rimelig lovgivning her. Det drejer sig om de forslag, der har været under behandling i nogle måneder, og det drejer sig om det forslag, der foreligger her, hvor det er ganske berettiget at drøfte sagen, og hvor vi vil medvirke til at nå en løsning.

Henning Philipson (SF):

Man kan med baggrund i det kendskab, man har til den radikale holdning til arbejdsmarkedets problemer, naturligvis gisne om hensigten med dette forslag, men årsagen til forslaget er efter min opfattelse ganske klar: det er den konflikt, der var sidste år på de fynske sygehuse. Derfor mener jeg ikke, hr. Ninn-Hansen har ret, når han siger, at det skal vi ikke beskæftige os med, fordi jeg mener, det er det, der er årsagen til det forslag til folketingsbeslutning, der foreligger her.

Men når det er sagt, mener jeg også, det bør siges, at forslaget er, om ikke udtryk for hysteri, så dog i hvert fald hysterisk, alene af den grund, at Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer i deres skrivelse af 5. marts i år ganske klart understreger, som det tidligere er sagt af andre ordførere, at i de tilfælde, hvor der har været tale om lovligt etablerede konflikter, har man undtaget de områder, som dette forslag henviser til. Den konflikt, der var sidste år, var efter min opfattelse — det skal erkendes — overenskomststridig. Derfor kunne der ikke være tale om, at man kunne anvende de undtagelsesbestemmelser, der normalt ville være, i og med at der blev etableret en lovlig konflikt på det her nævnte område.

Der var altså tale om en overenskomststridig strejke, som i sig selv ikke er en ulovlig strejke. Men hvad vil konsekvensen være, hvis nu dette forslag blev gennemført? For det første ville vi for første gang i nyere tid i dansk historie få en lov, som forbød at strejke, henholdsvis at etablere lockout, for første gang ville vi i nyere tid — jeg tillader mig at gentage det — få en lov, som forbød at etablere konflikt på arbejdsmarkedet. Det er den ene ting. Det ville i den konkrete situation først og fremmest komme til at dreje sig om hospitaler og plejehjem, som forslaget angiver. Hvor stopper vi? Hvornår er det næste gang et område, som det radikale venstre eller et andet parti måtte anse for at være livsvigtigt, og hvad er i øvrigt livsvigtigt i den forbindelse? Jeg erindrer, at hr. Hilmar Baunsgaard, der er ordfører for forslagsstillerne, i sin tidligere egenskab af statsminister har grebet ind i andre konflikter, f. eks. i styrmandskonflikten; den anså